

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ "Ο ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ,,

Εἰς τὴν σελίδα 170, τοῦ Β'. τόμου τῶν «*Σερραϊκῶν Χρονικῶν*» 1957 ὁ κ. Νατάλης Πέτροβιτς, στὴν περισπούδαστη πραγματεία του «*Ἐξισλαμισμοί*», παραθέτει ἓνα Τραγοῦδι : μιὰ Σερραϊκὴ Μπαλλάντα—ὅπως τὸ ἀπεκάλεσε καί... ὡς αὕτη διεσώθη ἐκ παραδόσεως καὶ ἀπὸ μνήμης καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ ἀειμνήστου Σερραίου ἱατροῦ Ἀντωνίου Σ. Τεκκέ.

Ἡ Σερραϊκὴ αὕτη Μπαλλάντα, φαίνεται πὼς ἦταν τραγοῦδι τοῦ συρμοῦ, νὰ ποῦμε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς τὰς Σέρρας καὶ—δὲν ξέρω ἂν καὶ ἀλλοῦ, μὰ—ἔδῳ στὴν Νιγρίτα εἶχε διαδοθῆ πολὺ καὶ τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως (1912) τὸ τραγουδοῦσαν τακτικὰ καὶ πανιοῦ, σὲ κάθε γάμο, χαρὰ ἢ διασκέδασι.

Βέβαια, ὕστερα λησμονήθηκε πράγματι, μὰ ἴσως καὶ γιατί εἶχεν ἐκλείψει ὁ λόγος τοῦ σκοποῦ του, ἀφοῦ πιά δὲν ὑπῆρχαν Τοῦρκοι ὥστε νὰ ἔφθανε στ' αὐτιά τους.

Ὅμως ἐδῶ στὴν Νιγρίτα οἱ στίχοι τοῦ τραγουδιοῦ αὐτοῦ ἦσαν διαφορετικοὶ καὶ ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως τοὺς παραθέτουμε παρακάτω. Καὶ αὐτὸ εἰς ἀντιπαραβολὴν ἐκείνων πού εἶχεν συγκρατήσῃ ἡ μνήμη τοῦ ἀειμνήστου ἱατροῦ μὰ καὶ γιατί νομίσασαμε ὅτι ἄξιζε τὸν κόπο ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ Σερραϊκοῦ τραγουδιοῦ, πού θὰ πρέπει νὰ τὸ ξέρουν καὶ νὰ τὸ ἔχουν εἰς τὰ σπίτια τους ὅλοι οἱ Σερραῖοι.

Ἀναλύοντας μὲ λίγα λόγια τὸ τραγοῦδι, βλέπουμε πρῶτα τὸν ἡρωισμό τοῦ παληκαριοῦ, πού στὸ ἄδικο ἐπάνω πού δὲν τὸν πλήρωναν, νὰ ἀψηφᾷ τὸν κίνδυνο καὶ νὰ βρίζῃ τὸν κατακτητὴ στὸ πιὸ λεπτὸ καὶ εὐαίσθητο σημεῖο στὴν Πίστη. Δεύτερο, τὴ Μάννα πού στὸν πελώριο σπαραγμὸ της καὶ γιὰ νὰ μὴν χάσῃ τὸ παιδί της δὲν ξέρει τί λέει, καὶ τὸ τρίτο, τὴν μεγαλειώδη ἀγάπη τῆς Καλῆς του, πού ἀγκαλιάζοντάς τον νὰ τὸν σπρώχνῃ στὴ φωτιά, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἀτίμωσι, γιὰ νὰ πεθάνουν ἔτσι ἐνωμένοι καὶ δοξασμένοι.

Ἡ Σερραϊκὴ Μοῦσα μὲ τὰ ἀπλᾶ αὐτὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ ἐξαίρει τὸ αἰώνιο μεγαλεῖο τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀφθαρτὴ ἐκείνη εἰκόνα τῶν ἡρωϊκῶν ὑπάρξεων πού ξέρουν νὰ πεθαίνουν γιὰ τὴν Τιμὴ καὶ τὴν Ἐλευθερία καὶ τὴν Πίστη τὴν ἀγία τοῦ Χριστοῦ.

Ο ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ

Κάτω στήν Ἀνατολή
Μαυρουδῆς πουλεῖ κρασί
ὄλ' οἱ Τούρκοι τοῦπιναν
μὰ παρὰ δὲν ἔδουναν

Θύμουσι κι' ἡ Μαυρουδῆς
το' ἔβρισι τὴν πίστιν τους
Πιάσιτουν τὸν κιαρατὰ
ρίξτη τουν μέσ' τὴ φουτιὰ.

"Ἐτριξαν τὸν ἄρπαξαν
κίνοσαν κι τὸν πάϊναν.
Κεῖ πὸν τὸν ἰοίμαζαν
ὄλνοι τὸν ἀνέγκαζαν

Γένου Τούρκους Μαυρουδῆ
νὰ χαρῆς τὰ νειάτα σου
Σταθῆτε μπρὲ σκυλότουρκοι
ὡς νὰ ἔρτ' ἡ Μάννα μου

Νὰ κι' ἡ Μάννατ' ἔρχητι
κλαίουντας θρηνίζουντας
κλαίουντας θρηνίζουντας
τὰ μαλλιά τραβίζουντας

Τί μοι λὲς μπρὲ Μάννα μου
Τί μοι λὲς κι σὺ νὰ γέν ;
Θέλεις Τούρκους νὰ γραφτῶ
ἢ μέσ' τὴ φουτιὰ νὰ μπῶ ;

Κάλλιο Τούρκους νὰ γραφτῆς
πάρα σὴ φουτιὰ νὰ μπῆς.
Σταθῆτε μπρὲ σκυλότουρκοι
ὡς νὰ ἔρτ' κι' ἀγάπη μου

Νὰ κι' ἀγάπη πῶρχητι
κλαίουντας θρηνίζουντας
κλαίουντας θρηνίζουντας
τὰ μαλλιά τραβίζουντας.

Τί μοι λὲς ἀγάπη μου
τί μοι λὲς κι σὺ νὰ γέν ;
Θέλεις Τούρκους νὰ γραφτῶ
ἢ μέσ' τὴ φουτιὰ νὰ μπῶ ;

Κάλλιο σὴ φουτιὰ νὰ μπῆς
πάρα Τούρκους νὰ γραφτῆς.
Κι' ἀγκαλιάζονται κι' οἱ δυὸ
ρίχνουντι μέσ' τὴ φουτιὰ.

Σὰ λαμπάδες ἔκιγαν
σὰ θυμιάμα μύριζαν
Πιριστέργια ἔγιγαν
σιὰ Οὐράνια πέταξαν.